

Boží lid

Čtení: Ž 149,1-6 „Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorné oslaví spásou.“(v.4)

Osnova: -Boží lid
-Zalíbení
-Pokorné

🕉 Boží lid

„Hospodin má ve svém lidu zalíbení.“ To je povzbuzení, patřím-li mezi Jeho lid, Ale patřím skutečně mezi jeho lid? Nepletu se? A nebo vím: „Bože, já dosud nepatřím mezi tvůj lid...!“ Pak na nás padne úzkost z Božího hněvu a soudu. Kdo patří mezi Boží lid? Ten, kdo má Ježíše. Co to je „Mít Ježíše“? *Mnozí budou říkat „Pane, Pane,“ ale Pán řekne: „Neznám vás“!*

Na jednom místě Pánu říkají: „Hle, tvoji matka a bratři.“ Ale on se zarazí nad slůvkem „tvoji...“ A odpovídá: *L 8,21 "Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší slovo Boží a podle toho jednají."* Na jiném místě Pán určuje rozpoznávací znamení, jak se pozná, kdo je jeho a kdo ne. A také, jak to pozná okolní svět: *J 13,35 „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým."* Slyšíme tedy, že k tomu, abychom byli Božím lidem nestačí říkat: „Pane, Pane“, ale je třeba **slyšet a jednat podle Božího slova a mít lásku k druhým.**

Ten, kdo prožil oslovení Božím Duchem, činil pokání a rozhodl se s Boží pomocí ustanovit Ježíše králem nad svým životem, by se měl nechat pokřtít a přijmout konkrétní úkoly a daném sboru tím, že se stane jeho součástí. Tak je stvrzena smlouva s Bohem i lidským společenstvím. A přeci vidíme, že u některých pokřtěných členů církve nemůžeme s jistotou říci: „Patříš k Božímu lidu“. Cítíme: „Boží člověk by měl jednat jinak, měl by si svého Pána více hledět, poslouchat více Jeho slovo, neporušovat příkázání a orientovat cíle svého snažení směrem k Božím věcem“. Slovo Písma nás vede k otázce a zastavení: „Patřím k Božímu lidu?“ Neměl bych v tom učinit nějaké další kroky? Rostu duchovně? Není již čas k tomu, abych požádal o křest? Nedožrál již čas k tomu, abych se stal součástí církve a přijal některé další úkoly? Není čas k obnově smlouvy s Bohem nebo se sborem? Co když jsem se už za ta léta v CB dostal mimo Církev bratrskou? Co když už její výklad Písma nepřijímám a sbor už беру jen jaksi „s rezervou“? Není čas k obnově smlouvy se sborem? S církví? Ten, kdo prožívá právě toto má jen tři možnosti: Reformovat, odejít jinam nebo obnovit svoji smlouvu. Je možná i kombinace. Reformovat můžeš, když máš jistotu pravdy. A přesto je vždy správné mít srdce toužící po obnově smlouvy, srdce které se chce nechat poučit. S věkem a tukem obrůstajícím srdce i svědomí se křesťan nezřídka dostává do stavu člověka, k němuž přišel pastor a ptal se na vyznání hříchů:

„Ale já hříchy nemám, pane faráři“, slyší odpověď. A tak se ptá dál:

„Žádné hříchy? Nic vám svědomí netíží? Vůbec nic? Opravdu?“

Stařeček několik okamžiků přemýšlí a potom povídá:

Když už se ptáte, přece jenom mi taková malá pochybnost vrtá hlavou. Když mi bylo dvacet, chodil jsem za jednou dívkou. Kamarád to ale nelibě nesl. Jednou, když jsem s ním byl v loďce na jezeře, strčil jsem ho a on přepadl přes okraj loďky. No a...protože jsem ho už od té doby nespatriil, kladu si kolikrát otázku, zda se mu něco nestalo!“

píseň „Pojďte vyznat hříchy své“ kanc.č.269

„Hospodin má ve svém lidu zalíbení...“ Tento verš znamená, že Boží lid není jen nějaká blíže neurčitá masa lidí, patřící do nejrůznějších církví. My rádi říkáme, že jsme „mezidenominační křesťané“. To co tím myslíme je správné. Chceme říci, že obráceným křesťanům z žádné církve neupíráme nárok na spasení. Zároveň tím říkáme, že neexistuje jedna jediná denominace, která je ta pravá. To je v pořádku, ale nebezpečné je toto tvrzení v tom, že nás falešně kolébá. Navozuje představu, že Boží lid je neviditelný

a nepostizitelný. Je všude a nikde, protože do lidského srdce vidí jen Bůh sám. Dokonce by se prý ani nemělo rozlišovat, kdo k Božímu lidu patří a kdo ne. To už jsme hluboko v liberální teologii, které musíme říci **NE!** **Boží lid musí být vidět! Boží lid musí být slyšet! Boží lid musí být poznat! Podle skutků. Podle lásky. Podle zásad. Podle víry. Podle jeho naděje.**

Je nebezpečné, když se Boží lid chce odlišovat jen svým zevnějškem. Jen tím, k čemu řekne **NE**. Pak se totiž vyznačuje především pasivitou a kritičností. Má svou určitost. Není to ale vůně, je to zápach. Smrdí. Je sice určitý, ale páchne. A to proto, že vždy jen kritizuje, moralizuje a odmítá. Působí jako „hasící přístroje“. I těch je v domě zapotřebí. Ale většinou jen visí někde na zdi a čekají na tu svou jednu jedinou životní příležitost. Až začne hořet! Pak umí jen schladit, uhasit, zažehnat požár. Boží lid by měl mít ještě další úlohu-tvořitelskou. Budovatelskou. Konstruktivní. Pán Ježíš, když se loučí s učedníky a odchází do nebe, říká: „*Získávejte, kažte, učte zachovávat.*“ Úloha Božího lidu je především budovatelská. Připravovat lidská srdce. Boha chválit. Skutky lásky sloužit. Slyším, že to jsou úkoly aktivní, nikoli pasivní. Vyžadují od nás aktivitu. První kroky máme, jako Boží lid, udělat my. Nečekat, až někdo přijde za mnou, až k něčemu budu moci říci to své „*křesťanské NE!*“-až něco budu moci uhasit, udusit, schladit. I to je třeba dělat, ale je to málo. Náš meč má být podle 6.verše **dvojsečný**. Nejen jedna strana pěkně ostrá - strana našeho **NE**, ale i druhá strana broušená - strana našeho **ANO**. Strana přijď, poď, půjdu s tebou, mám na tebe čas.

Před časem se jeden muž ptal: „Když jsem se obrátil ke Kristu, musím se nyní vzdát světa?“ Kazatel odpověděl: „Nikoli, nemusíte se vzdát světa. Jestliže však budete jasně a zřetelně mluvit lidem o Božím Synu, svět se Vás vzdá sám. A to velmi rychle. Nebude Vás potřebovat.“

Budeme-li takto odděleni od světa, je zcela možné, že nás svět nebude chtít, ani potřebovat a vzdá se nás. My se ale nevzdáme světa pro Krista Ježíše. Vzdáme se světských způsobů života, ale pokud nás zde Pán ponechá, budeme světu sloužit pravdou evangelia a láskou, která miluje i nepřátele.

☉ Zalíbení

Zalíbení je druhé zastavení, které chci připomenout. Je to něco překrásného, má-li Hospodin v někom zalíbení.

Mít v někom zalíbení je krásná záležitost. Zamilovaní mně dají zapravdu. Až hlava se zatočí. Kdo jste zapomněli, rozvzpomeňte se! Vzpomeňme si, co to je mít zalíbení v druhém. Dnes čteme: „**Hospodin má zalíbení ve svém lidu.**“ Patříme-li k Božímu lidu, můžeme se těšit mnohonásobně většímu zájmu z Boží strany, než jaký můžeme dát my lidé. Mít Boha za přítele je poklad nad všechny poklady. Otázka je, jak by mohl svatý Bůh mít zalíbení v něčem tak nesvatém, jako jsi ty a já. I na to dává Bible odpověď. A nazývá to *radostnou zvěstí*, neboli *evangeliem!* Píše s v ní, že Bůh má ve svém lidu zalíbení kvůli svému Synovi. Kvůli tomu, že Ježíš - Boží Syn se skamarádil s hříšníky. A jelikož se za ně obětoval, proto kdykoli Bůh pohlédne na svého Syna, zalíbí si i všechny Jeho přátele. Tedy ty, kteří v Něho uvěřili a plní Jeho Slovo.

Slyšíme, že Bůh se stará, ale je třeba též jeho pomoc přijmout. Bůh má ve svém lidu zalíbení, ale Boží lid musí na Boha čekat a ne spoléhat sám na sebe. Existuje jakýsi podivný druh duchovní pýchy, kdy je člověk skálopevně přesvědčen, že má pravdu, že ví a že Bohu rozumí, a Pán Bůh k němu přitom mluví docela jinak.

Kdysi žil jeden hodný člověk, který se jmenoval Romoletto a bydlel v domku na břehu Tibery. Jednoho jarního rána uviděl, že řeka vystoupila až ke dveřím. Hustě pršelo a bylo jasné, že déšť hned tak neustane. Romoletto si pustil rádio a trochu se polekal. Ve zprávách totiž několikrát opakovali: „Všichni, kdo bydlí poblíž Tibery, musí opustit své příbytky-blíží se povodeň.“ Romoletto byl velmi zbožný a měl velkou důvěru

v Pána. Klekl si a začal se modlit: „Pane zachraň mne!“ A slyšel ve svém srdci Boží odpověď: „Neboj se, Romoletto, já ti pomohu.“ Byl to hlas Pána.

Romoletto se radostně zvedl a pustil se do každodenní práce. V jedenáct hodin měl už vodu v domě. Vyšel do patra. Kolem jeli hasiči. Jeden z nich ho uviděl a zavolał: „Rychle pojdte s námi.“

„Kdepak“, zněla odpověď, „já mám to nejlepší pojištění!“

Ve tři odpoledne vystoupila voda až do patra. Romoletto utekl do podkrovní. Kolem jela policejní loď: „pojdte s námi, voda stoupne ještě výš!“, volal hlas záchranáře.

Romoletto tvrdohlavě odmítal: „Já mám svou vlastní ochranku!“

V pět odpoledne voda vystoupila nad okapy a Romoletto vyšplhal na střechnu. Kolem jel záchranný člun Červeného kříže, který hledal zbývající obyvatele. Marně se snažili Romoletta odvézt. Držel se komínu jako klíště. „Já nepotřebuji, já nepotřebuji. Mám lepšího záchránce!“

Voda stoupala dál a deset minut před šestou Romoletto utonul.

Jakmile se ocitl v ráji, začal se vztekat. Šel za Pánem a protestoval: „Ty jsi řekl, že se o mě postaráš, a já jsem místo toho umřel!“

Pán se na něj vážně podíval a řekl: „Ale já jsem se o tebe postaral, Romoletto. Poslal jsem ti **tři záchranné lodě, ale tys je všechny odmítl!**“

Pán Bůh nabízí svou pomoc a my ji pořád hledá někde jinde. Pán Bůh posílá Ježíše Krista, jako záchranáře lidského života, ale ty zase hledáš jiné záchrany. Dokonce i věřící člověk hledá všelijaké jiné pomoci a není ochoten prostě se chopit té, kterou mu Pán podává. Na co Romoletto čekal? Na nějaký zázrak. Na něco nadpřirozeného a odmítl pomoc přirozenou, kterou Bůh poslal. Prostě ji neviděl. Myslel, že přiletí anděl z nebe nebo co? Očekával nadpřirozené. Ale Bůh s námi jedná tak přirozeně, že tím často pohrdneme. Zalíbení, které Bůh má ve svém lidu se projevuje docela obyčejnými věcmi. Nejsou nápadné. Nemusí vždy zaujmou. Boží požehnání k nám přichází obyčejně a nenápadně. Skrže druhé, někdy skrže děti nebo, lidi, jichž si nevážíme. Skrže všední události. Skrže tak samozřejmou osobu, jako je tvoje manželka nebo tvůj manžel. Nepohrdejme. Je lehké pohnout a Boží zalíbení pominout. My ale čteme, že jen pokorné Bůh oslaví spásou!

☉ Pokorné

Př 18,12 „Srdce člověka bývá před pádem zpupné, kdežto slávu předchází pokora.“

Mt 18,3 Řekl: "Amen, pravím vám, jestliže se neobráátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“

Člověk pokorného srdce je vděčný. Je radostný. Nesmýšlí o sobě vysoko, ale sklání se před Hospodinem. Pokorný dovede říci: „Nerozumím tomu, je to nad mé chápání.“ Pokorný je vždy ochoten nechat se poučit druhým člověkem. Dovede ztichnout před Bohem. Nemusí mít vždy poslední slovo. Dokáže poslušně plnit Boží vůli a nereptat.

Pokorné Bůh oslaví spásou. Pokorný ví, že důstojnost člověka není ani v řádech, ani titulech tohoto světa, ani v marném společenském lesku. Pokorný se necítí méněcenně mezi těmi, kteří se těmito věcmi honosí, není ponížen, nebo uražen, když je mu připomenuto, že je postrádá. Také ovšem má-li je, nepovyšuje se nad ostatní ani pro svou víru, lásku, naději, neboť ví, že tyto duchovní hodnoty nejsou zásluhou člověka. Že jsou darem Boží milosti. **A to je pokora. Necítit se ponížený, když nám chybí něco z těch věcí, které zvyšují lesk časného života a necítit se povýšený, když máme více věcí, jejichž krása potrvá na věky.**

Ž 149,4 „HOSPODIN MÁ VE SVÉM LIDU ZALÍBENÍ, POKORNÉ OSLAVÍ SPÁSOU.“

„Děkujeme Ti, nebeský Otče, za toto zaslíbení. Nezasloužíme si je. Ale chceme ho vděčně přijmout jako dar Tvé milosti. Dej, ať patříme mezi Tvůj lid. Daruj nám, prosíme, pokorné srdce a radostnou víru ve Tvé milosrdenství. Nedopusť abychom ji kdy brali na lehkou váhu.“

AMEN